

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/62/2015
Identifikačné číslo spisu: 2013200661
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:2013200661.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Ing. Bc. Q. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., právne zastúpeného: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, 917 01 Trnava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, prezident finančnej správy, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo 1010604/1/384271/2013 zo dňa 12.08.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/97/2013-76 zo dňa 30.10.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave
č. k. 14S/97/2013-76 zo dňa 30.10.2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo 1010604/1/384271/2013 zo dňa 12.08.2013, ktorým žalovaný podľa § 232 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov odvolanie bývalého colníka Ing. Bc. Q. A. zamietol a potvrdil rozhodnutie prezidenta finančnej správy č. 1020601/1/270651/2013 zo dňa 04.06.2013, ktorým prezident finančnej správy vo veci odvolania Ing. Bc. Q. A. z funkcie vedúceho oddelenia daňového dozoru a daňovej kontroly odboru spotrebných daní Colného riaditeľstva SR, služobného úradu Colné riaditeľstvo SR, miesto výkonu štátnej služby Bratislava, podľa § 228a zákona č. 200/1998 Z.z. zastavil konanie, keďže odpadol dôvod konania začatého z podnetu oprávneného orgánu. V odôvodnení uviedol, že je potrebné rešpektovať, že rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Trnava č. 491/2011-5837 zo dňa 09.09.2011 bol Ing. Bc. Q. A. na základe písomnej žiadosti uvoľnený dňom 30.09.2011 zo služobného pomeru colníka, čím odpadol dôvod konania.

Krajský súd pri preskúvaní skutkového deja zistil, že rozhodnutím Ministerstva financií SR č. MF/030272/2011 - 23 zo dňa 03.02.2011 bol žalovaný odvolaný z funkcie vedúceho oddelenia daňového dozoru a daňovej kontroly, odboru spotrebných daní Colného riaditeľstva SR, služobného úradu Colné riaditeľstvo SR, miesto výkonu služby Bratislava, pričom toto rozhodnutie bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 3S 57/2011 zo dňa 24.07.2012 zrušené. Ďalej bolo zistené, že žalobca podal dňa 24.08.2011 žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka dňom 30.09.2011. Túto žiadosť následne dňa 07.09.2011 vzal späť. Z predmetnej žiadosti vyplýva, že táto na svojej zadnej strane obsahuje aj písomné späťvzatie žiadosti žalobcu s vyjadrením mjr. Ing. P. T., priameho nadriadeného žalobcu, že so späťvzatím žiadosti súhlasí, ako aj vyjadrenia riaditeľa Colného úradu Trnava, ktorý uviedol, že so späťvzatím žiadosti nesúhlasí. V danom prípade nadriadený žalobcu nesúhlasil so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru a túto skutočnosť mu aj oznámil listom zo dňa 08.09.2011 a následne vydal rozhodnutie dňa 09.09.2011 č. 491/2011-5837, ktorým uvoľnil žalobcu podľa § 182 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z.z. zo služobného pomeru colníka dňom 30.09.2011. Ako dôvod uviedol, že k uvoľneniu došlo na vlastnú žiadosť colníka. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.10.2011. Keďže od 30.09.2011 nebol žalobca už colníkom, konanie, ktoré bolo začaté správnym orgánom, ktorým bol žalobca odvolaný zo svojej funkcie a preložený na iné miesto výkonu služobného pomeru sa stalo bezpredmetným, keďže odpadol dôvod na to, aby v takomto konaní správny orgán pokračoval.

Krajský súd dôvodil, že pokiaľ žalobca požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, bolo zákonnou povinnosťou žalovaného žalobcu zo služobného pomeru uvoľniť, ibaže by bol právny úkon žalobcu, ktorým o uvoľnenie požiadal neplatný, a to z dôvodov, ktoré namietal žalobca, že tento úkon nebol urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne a že bol vyvolaný práve okolnosťami spočívajúcimi v jeho odvolaní a preložení. Neslobodu vôle ako aj to, že nešlo o vôľu vážnu, nemožno vyvodiť z ďalšieho konania žalobcu, ktoré spočívalo v tom, že pokiaľ bolo žalobcovi doručené rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru colníka, tento toto rozhodnutie nenapadol opravným prostriedkom.

Krajský súd zistil, že žiadosť žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru zo dňa 24.08.2011 nenapĺňa atribúty nedostatku slobody a vážnosti vôle. Podľa názoru krajského súdu žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že by pri podaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru konal pod akýmkoľvek nátlakom a z donútenia. Takéto skutočnosti nevyplývajú ani zo samotného spisového materiálu. Dôležitým faktom, že žalobca konal v čase podania svojej žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru slobodne bola skutočnosť, že túto žiadosť podal v čase, keď ešte Krajský súd v Bratislave prejednával jeho žalobu, ktorou napadol rozhodnutie Ministerstva financií SR č. MF/030272/2011 zo dňa 03.02.2011 o jeho odvolaní z funkcie, a teda nebol mu ešte známy výsledok tohto konania. Pokiaľ by existovala u žalobcu akákoľvek súvislosť podania jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru s jeho odvolaním z funkcie, nebol by potom následne svoju žiadosť 14 dní po tom, ako ju podal vzal späť, lebo ako už bolo hore uvedené, konanie o žalobe na Krajskom súde v Bratislave nebolo ešte skončené, teda právny stav pred podaním žiadosti a po jej späťvzátí bol rovnaký. Vyvodzovať z tohto konania žalobcu, že išlo z jeho strany o neslobodný prejav vôle, ktorý navyše nebol urobený vážne nie je možné, pretože žalobca si nemusel takúto možnosť ukončenia služobného pomeru vybrať a mohol počkať na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a až následne v prípade negatívneho súdneho rozhodnutia z pohľadu jeho osoby požiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s dobrými mravmi, súd poukazuje na ust. § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neplatnosť právneho úkonu založená jeho nedovolenosťou, ktorá môže spočívať buď v tom, že právny úkon je v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi. Úkon ktorý je v rozpore s dobrými mravmi je taký právny úkon, ktorý nezodpovedá mravným zásadám, príp. kultúrnym a spoločenským normám, ktoré sú všeobecne prijímané v určitej spoločnosti a vytvárajú tak všeobecnú mienku o tom, čo je touto spoločnosťou akceptovateľné a považované za poctivé konanie. V rozpore s dobrými mravmi je právny úkon vtedy, keď odporuje takým pravidlám správania sa, ktoré nemajú povahu právnych noriem. Krajský súd však v rozhodnutí žalovaného takéto znaky nezistil, čo znamená, že rozhodnutie je nielen zákonné a ani nevybočuje zo všeobecných pravidiel správania sa, ako aj mravným zásadám.

V súvislosti so späťvzatím žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru krajský súd konštatoval, že je len na vôli nadriadeného, či takéto späťvzatie žiadosti bude akceptovať alebo nie. Ustanovenie § 182 ods. 5 a 6 zák. č. 200/1998 Z.z. určuje len postup, ktorý musí nadriadený zachovať pri rozhodovaní o takejto žiadosti. Nadriadený musí svojim podpisom potvrdiť súhlas na tejto žiadosti a pokiaľ nesúhlasí, bezodkladne to musí oznámiť colníkovi. Zo spisového materiálu vyplýva, že na zadnej strane žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru, kde sa nachádza aj písomná žiadosť žalobcu o späťvzatie tejto žiadosti je jasne uvedené, že riaditeľ Colného úradu Trnava so späťvzatím žiadosti nesúhlasí, táto skutočnosť bola vyznačená na tejto žiadosti dňa 07.09.2011, pričom dňa 08.09.2011 bolo aj žalobcovi písomne oznámené, že riaditeľ Colného úradu Trnava pplk. Ing. S. Z. so späťvzatím žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru nesúhlasí. Z uvedeného dôvodu je preto zrejmé, že ďalší postup správneho orgánu, ktorým došlo k vydaniu rozhodnutia o uvoľnení zo služobného pomeru colníka dňom 30.09.2011 bol v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Namietal, že pri podávaní žiadosti o uvoľnenie z funkcie žalobca nekonal slobodne a vážne, nakoľko nebyť nezákonného a v súčasnosti už i právoplatne zrušeného rozhodnutia Generálneho riaditeľa colného riaditeľstva o odvolaní žalobcu z funkcie a o jeho preložení, žalobca (pokiaľ by i naďalej ostal - : výkonu funkcie v Bratislave) by nikdy o uvoľnenie z funkcie nepožiadaval. Žiadosť o uvoľnenie z funkcie je preto neplatná z dôvodu § 238 ods. 1 písm. c) zákona č. 200/1998 Z. z. Rozhodnutie odvolaní a preložení žalobcu z miesta výkonu činnosti z Bratislavy do Trnavy bolo právoplatne zrušené, a teda žalobca je i naďalej colníkom služobného úradu v Bratislave. Preto je príslušným pre podávanie žiadosti o uvoľnenie z funkcie no najmä pre samotné rozhodnutie o uvoľnení z funkcie nie riaditeľ Colného úradu v Trnave, ale riaditeľ Colného riaditeľstva Bratislave (resp. prezident Finančného riaditeľstva SR). Rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Trnava zo dňa 09.09.2011, ktorým bolo rozhodnuté o uvoľnení zo služobného pomeru žalobcu z dôvodu § 238 ods. 1 písm. b) zákona č. 200/1998 Z. z., podľa ktorého: „Neplatný je právny úkon ktorý bol urobený nepríslušným nadriadeným...“ Odpadnutie dôvodu konania o odvolaní žalobcu z funkcie sa tak s odkazom na vyššie uvedené skutočnosti opiera o žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, ako aj o rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru, ktoré sú z dôvodu § 238 ods. 1 písm. c) a § 238 ods. 1 písm. b) zákona č. 200/1998 Z. z. absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

S odkazom na absolútne neplatné právne úkony následne nemohlo dôjsť k odpadnutiu dôvodu konania a ani k vydaniu rozhodnutia Prezidenta finančnej správy č. 1010601/1/270651/2013 zo dňa 04.06.2013, resp. k vydaniu druhostupňového rozhodnutia Prezidenta finančnej správy č. 1010604/1/384271/2013 zo dňa 12.08.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu o zastavení konania. Navrhoval, aby odvolací napadnutý rozsudok zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 19.01.2015 k žalobe uviedol, že navrhuje rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca dňa 24.08.2011 podal písomne žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka. Je nespochybniteľné, že túto písomnú žiadosť podal sám žalobca osobne. Následne dňa 07.09.2011 síce požiadaval o späťvzatie tejto žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, riaditeľ Colného úradu Trnava však vyslovil svoj písomný nesúhlas so žiadosťou žalobcu zo dňa 07.09.2011 o späťvzatie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka, čo preukazuje list riaditeľa Colného úradu Trnava zn. 21982/2011-5837 zo dňa 08.09.2011. Žalobcovi zároveň bolo doručené rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru colníka č. 491/2011-5837 zo dňa 09.09.2011.

Podľa ustanovenia § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. colník musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiadava. Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru musí byť písomná a doručená nadriadenému, inak je neplatná. Podľa odseku 3 citovaného paragrafu žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podáva colník spravidla prostredníctvom bezprostredne nadriadeného tomu nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o uvoľnení zo služobného pomeru. Podľa ustanovenia § 182 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. platí, že ak colník písomne oznámi, že svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru berie späť skôr, ako je o nej rozhodnuté, a príslušný nadriadený so späťvzatím tejto žiadosti súhlasí, konanie o uvoľnení sa tým bez ďalšieho opatrenia končí. Bolo teda zákonným právom žalobcu,

kedykoľvek v čase trvania jeho služobného pomeru, služobný pomer ukončiť podaním žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka. Žalobca bol v čase podania žiadosti zaradený na Colnom úrade Trnava, a teda jednoznačne príslušným nadriadeným rozhodnúť o jeho uvoľnení zo služobného pomeru colníka bol v súlade s čl. 4 písm. o) Rozkazu ministra financií Slovenskej republiky č. 2/2007 „Rozsah právomoci nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe colníkov (personálna a disciplinárna právomoc)" v znení jeho dodatkov, riaditeľ Colného úradu Trnava. Žalobca sám požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka, jeho služobný pomer sa skončil uvoľnením podľa § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. na základe jeho vlastnej žiadosti. Skutočnosť, že vzal svoju žiadosť o uvoľnenie späť, je z hľadiska zákonnosti rozhodnutia právne irelevantná, keďže nebolo povinnosťou riaditeľa Colného úradu Trnava, ako príslušného nadriadeného, túto skutočnosť akceptovať. Riaditeľ Colného úradu Trnava postupoval v súlade so zákonom, keď žalobcovi písomne oznámil, že so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie nesúhlasí a zároveň mu doručil rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru colníka, ktorým služobný pomer žalobcu dňom 30.09.2011 ukončil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktoré je podrobne odôvodnené. Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu a s originálom písomnej žiadosti žalobcu zo dňa 24.08.2011 o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe colníka. Uvedená žiadosť má písomnú formu. Ide o formulár s predtlačným názvom s odkazom na ust. § 182 zákona č. 200/1998 Z.z. a s predtlačnými náležitosťami. Prejav vôle žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru je dostatočne určitý a zrozumiteľný. Pokiaľ ide o náležitosti vôle - sloboda a vážnosť tie sú preukázané tým, že žalobca dobrovoľne tento formulár vyplnil a podpísal. Skutočnosť, že podnetom na podanie žiadosti bolo odvolanie z funkcie vedúceho oddelenia v Bratislave a najmä preloženie do Trnavy má charakter pohnútky, ktorú zákon č. 200/1998 Z.z. neupravuje. Avšak ani Občianky zákonník ako všeobecný predpis upravujúci náležitosti právnych úkonov s omylom v pohnútku nespája neplatnosť právneho úkonu § 49a, in fine Občianskeho zákonníka. Tu je nevyhnutné zohľadniť, že žalobca bol preložený do Trnavy s účinnosťou od 01.12.2010 a žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka podal až 24.08.2011. Žalobca vzal späť žiadosť písomným prejavom vôle urobeným dňa 07.09.2011 na zadnej strane formulára žiadosti o uvoľnenie. Riaditeľ Colného úradu Trnava listom zn. 21982/2011-5837 zo dňa 08.09.2011 podľa § 182 ods. 6 zákona č. 200/1998 Z.z. so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie nesúhlasil a bezodkladne to oznámil žalobcovi. Služobný pomer žalobcu skončil v súlade so žiadosťou dňa 30.09.2011. Právne úkony boli v danom prípade robené písomne a súd vychádzal z písomných prejavov vôle.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.